

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **S. K.**, zastoupena Mgr. et. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 7, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2019, č. j. 52 A 14/2019 - 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. et. Bc. Filipa Schmidta, LL.M. **se určuje** částkou 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 10. 2019, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL11-PS-2019, byla žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců. Doba trvání zajištění byla stanovena do 20. 1. 2020.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. V něm se ztotožnil se závěry žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření. Žalobkyně sama uvedla, že nechce z České republiky vycestovat a její dosavadní jednání neskýtá jakoukoliv záruku dodržování uložených povinností. Žalovaný přitom přihlédl k řadě okolností, nikoliv pouze k tomu, že žalobkyně není zranitelnou osobou. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že účelovost její žádosti o mezinárodní ochranu byla dovozena pouze z jejího neoprávněného pobytu na území České republiky. Zdůraznil, že stěžejním důvodem bylo podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany po 14 letech od první neúspěšné žádosti a vzápětí poté, co byla zajištěna za účelem vyhoštění. Vedle toho žalovaný zohlednil, že žalobkyně nerespektovala žádné soudní ani správní rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný nepochybil ani tím, že o zajištění rozhodl pouze na základě dosavadních skutkových zjištění Policie ČR s ohledem na krátkou zákonnou lhůtu pro rozhodnutí. Ostatně žalobkyně ani neuvedla, jaká konkrétní zjištění v úvahách žalovaného chybí. Rovněž žalovaným stanovená doba zajištění je zcela přiměřená a pečlivě odůvodněná. Tato se z podstaty věci musí odvíjet od předpokládané délky trvání řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Věk žalobkyně není ve vztahu k určení délky zajištění relevantní.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítá, že žalovaný postavil závěr o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu pouze na tom, že o ni požádala až po čtrnácti letech od její původní žádosti, což je nepřipustné. Žádné jiné okolnosti žalovaný neuvedl. Krajský soud tak směšoval odůvodnění účelovosti s odůvodněním nemožnosti uložení zvláštních opatření. Stejně jako žalovaný přitom pominul skutečnost, že stěžovatelka je osobou s uděleným správním vyhoštěním, a dřívější podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany by bezpochyby vedlo k jejímu zajištění. Nadto se také změnila bezpečnostní situace v zemi původu. Krajský soud dále nezohlednil vnitřní rozpor v rozhodnutí žalovaného, který na případ stěžovatelky neaplikoval § 16 zákona o azylu, ale přitom ji zajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Pro tuto vadu měl rozhodnutí žalovaného zrušit, namísto toho se snažil tyto nedostatky zhojit.

[4] Rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud nepřezkoumal, zda je rozhodnutí žalovaného v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále též „přijímací směrnice“), na jejíž preambuli stěžovatelka v žalobě odkázala, a s článkem 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále též „Úmluva“). K tomu byl povinen i bez výslovného uvedení argumentace v žalobě, neboť předpisy v oblasti zajištění musí být vykládány eurokonformně. Při takovém výkladu plyne z díkce § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu souvislost mezi předběžným posouzením důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu a zbavením svobody žadatele. To totiž dává smysl pouze za situace, že žadatel pravděpodobně nesplní podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Nelze tedy přihlížet pouze k chování stěžovatelky s ohledem na judikaturu Nejvyššího

pokračování

správního soudu k § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

[5] Stěžovatelka dále uvádí, že sám žalovaný popřel realizovatelnost vyhoštění, tedy i účel zbavení svobody stěžovatelky, když uzavřel, že nelze předpokládat ukončení řízení o mezinárodní ochraně v nadcházejících 105 dnech. K tomu odkázala na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, dle něž musí být mimo jiné správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Tak tomu v daném případě dle stěžovatelky nebylo, a úvahy o stanovení délky zajištění, které provedl žalovaný, jsou nepřezkoumatelné a předčasné. Vymezuje se rovněž proti stanovení maximální délky zajištění, a to s odkazem na pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy a k tomu relevantní judikaturu. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky nejsou důvodné. Postupoval v souladu se zákonem o azylu, když zjistil skutečný stav věci a stěžovatelku důvodně zajistil. Ta vědomě nerespektovala zákonné povinnosti během svého pobytu na území České republiky a žádost o mezinárodní ochranu podala účelově s cílem odvrátit hrozící vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv o mezinárodní ochranu mohla požádat dříve. Z rozhodnutí je přitom zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel při zajištění stěžovatelky. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká rozsudku krajského soudu krom jiného rovněž nepřezkoumatelnost. Konkrétně dle jejího názoru krajský soud pochybil, když nepřezkoumal, zda je rozhodnutí žalovaného v souladu s přijímací směrnicí a s článkem 5 Úmluvy, ač to měl učinit i bez výslovné žalobní námitky. V rozhodnutí žalovaného přitom nebylo provedeno předběžné posouzení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu, což je pochybením, jelikož zbavení svobody žadatele o mezinárodní ochranu může nastat pouze v případě, pokud pravděpodobně nesplní podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

[10] Napadený rozsudek dostojí požadavkům na přezkoumatelnost vyplývajícím z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví

podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozsudku je totiž zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nebylo naopak povinností soudu zabývat se *ex officio* předběžným posouzením důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak dovozuje stěžovatelka s odkazem na eurokonformní výklad. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Citované ustanovení s. ř. s. vyjadřuje jednu ze zásadních zásad správního soudnictví, tj. dispoziční zásadu. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený § 75 odst. 2 s. ř. s. Překročit její rozsah je soud oprávněn pouze v případě, že se jedná o rozhodnutí nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), nebo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), vylučující přezkum z hlediska žalobních námitek. Soud je proto vázán rozsahem a důvody žaloby, a pouze v jejich rámci přezkoumává správní rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, část IV.). Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63), že je jinou vadou řízení před soudem s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své rozhodnutí. Stěžovatelka v žalobě námitku absence předběžného posouzení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu neuplatnila. Nejedná se ani o skutečnost, kterou by měl krajský soud vypořádat ze zákona. Z důvodu absence žalobního bodu se tak danou námitkou zabývat nemohl. Povinnost eurokonformního výkladu nezahrnuje povinnost krajského soudu bez opory v konkrétní žalobní námitce posuzovat, zda správní rozhodnutí vyhovuje unijním předpisům v dané oblasti, či nikoli.

[11] Stěžejní námitkou stěžovatelky je, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla chybně posouzena jako účelová pouze z toho důvodu, že požádala o její udělení až po 14 letech od pravomocného skončení řízení o její první žádosti o mezinárodní ochranu. Ve své podstatě tak stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že aproboval rozhodnutí žalovaného, které trpělo nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 - 99). Shledali by nyní Nejvyšší správní soud, že rozhodnutí žalovaného skutečně nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

pokračování

[12] Vypořádání této námitky se neobejde bez stručné rekapitulace obsahu správního spisu a rozhodnutí žalovaného. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka byla zajištěna při pobytové kontrole dne 3. 10. 2019. Dle jejího vyjádření poskytnutého v řízení o správním vyhoštění přicestovala na území České republiky naposledy v roce 2000 a od tohoto okamžiku zde pobývá nepřetržitě dodnes. Cestovní pas jí ukradli v roce 2001, náhradní si nevyřídila. Do ČR odjela za prací. Ví o tom, že jí bylo několikrát uloženo vyhoštění, ale nevycestovala. Chce zůstat v ČR a nikam neodejde. Dle dalších zjištění Policie ČR bylo stěžovatelce v letech 2004 až 2014 dvakrát uloženo správní a třikrát soudní vyhoštění. Byla rovněž zařazena do evidence nežádoucích osob (od 9. 7. 2015 do 8. 7. 2017) na základě soudního rozhodnutí, jímž jí bylo mimo trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem uloženo vyhoštění na dobu dvou let. Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2019 uložila Policie ČR stěžovatelce správní vyhoštění na 4 roky a současně ji za tímto účelem zajistila. Dne 4. 10. 2019 stěžovatelka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. V návaznosti na to ji žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 10. 2019 zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[13] Stěžovatelce nelze přisvědčit, že žalovaný založil svůj závěr o účelovosti její žádosti pouze na skutečnosti, že žádost o mezinárodní ochranu podala po 14 letech a krajský soud následně v tomto směru odstraňoval nedostatky jeho rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí nejprve odcitoval na str. 2 právní úpravu zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany (§ 46a zákona o azylu). Poté uvedl, že posoudil zjištěné skutečnosti týkající se stěžovatelky a jejího dosavadního pobytu na území ČR, které jsou relevantní z hlediska aplikace § 46a zákona o azylu a odůvodňují nezbytnost ponechat stěžovatelku během probíhajícího správního řízení ve věci její opakované žádosti o mezinárodní ochranu v zajištění. Poukázal na to, že stěžovatelka neuvedla žádné objektivní překážky jejího vycestování do vlasti, naopak se vyjádřila v tom smyslu, že vycestovat nehodlá. Dále zmínil, že stěžovatelka na území ČR vykonávala nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektovala právní úpravu zaměstnávání cizinců. Na území ČR nemá žádné rodinné vazby ani vyživovací povinnost, nebyla zde hlášena k pobytu. Je zdravotně v pořádku a s ničím se neléčí. Ve správním řízení ve věci správního vyhoštění stěžovatelky v roce 2012 bylo zjištěno, že se prokazovala padělaným cestovním dokladem Bulharska. Po pravomocném skončení řízení o její předchozí žádosti o udělení azylu pobývala na území ČR neoprávněně, čehož si byla vědoma. Na závěr žalovaný uvedl, že stěžovatelka „*navíc o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádala až po více než 14 letech od pravomocného ukončení jejího prvního řízení a až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC.*“ Dle žalovaného veškeré tyto skutečnosti prokazují, že existují oprávněné důvody se domnívat, že stěžovatelka podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet [konkrétně žalovaný uvádí na str. 3 svého rozhodnutí k účelovosti žádosti stěžovatelky, že „(s) ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané (...) žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění“]. Není tak pravdou, že by žalovaný odkazoval pouze na jeden z těchto důvodů.

[14] Obecně pak platí, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany po 14 letech pobytu na území, nadto jeden den poté, co byl žadatel zajištěn za účelem správního vyhoštění, je velice silnou indicií k tomu, že žádost byla podána pouze za účelem zabránit hrozícímu vyhoštění. Zdejší soud k tomuto závěru dospěl opakovaně i v případech, v nichž byla prodleva mezi možnostmi požádat o udělení mezinárodní ochrany a samotnou žádostí

významně kratší (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2019, č. j. 10 Azs 243/2019 - 32, a ze dne 13. 3. 2019, č. j. 8 Azs 308/2018 - 42). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, č. 1724/2008 Sb. NSS, na nějž odkazoval rovněž žalovaný ve vyjádření k žalobě, „*v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelí brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová*“. Stěžovatelka přitom neuvedla žádné relevantní důvody, které by účelovost žádosti zpochybňovaly. Poukazovala toliko obecně na změnu bezpečnostní situace na Ukrajině. Jak nicméně sama opakovaně konstatovala, tato změna nastala již 5 let před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejedná se tedy o žádnou konkrétní recentní změnu, která by se dotýkala přímo jí a která je azylově relevantní. V kasační stížnosti pak doplnila, že sama nepodávala žádost, neboť by byla bezpochyby zajištěna, jelikož jí bylo opakovaně uděleno vyhoštění. Je pravdou, že opakované nerespektování uloženého správního vyhoštění cizincem, navíc za situace, kdy na území České republiky pobývá bez platného cestovního dokladu (jehož ztrátu nehlásil), obecně judikatura uznává jako důvod pro setrvání v zařízení pro zajištění cizinců, neboť se jedná o intenzivnější protizákonné jednání cizince, než je samotný nelegální pobyt ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 4 Azs 57/2015 - 37, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016 - 55, ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016 - 55, či ze dne 15. 8. 2016, č. j. 8 Azs 85/2016 - 47). Ani tato skutečnost však není relevantní, jelikož stěžovatelka dobrovolně nerespektující rozhodnutí správních orgánů a soudů musí být připravena nést následky takového svého vědomého jednání.

[15] Stěžovatelka dále shledává vnitřní rozpor odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který neshledal naplnění podmínek pro postup dle § 16 zákona o azylu (zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné), ale zároveň stěžovatelku zajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona, tj. pro účelové podání žádosti. Má za to, že neexistence důvodů pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, popírá současně, že by tato žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv cizinec mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

[16] Vztahem § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu k § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35, v němž potvrdil správnost závěru Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 75 Az 42/2016, že „*je nutno rozlišovat mezi pojmy 'zjevně nedůvodná' žádost o mezinárodní ochranu a 'účelová žádost' coby důvod pro zajištění cizince. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Na rozdíl od toho musí být pro naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. h) téhož zákona navíc prokázáno, že žadatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody; žádost totiž může být účelová, přesto nemusí být zjevně nedůvodná*. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31, doplnil, že: „*Skutečnost, že žadatel v žádosti o mezinárodní ochranu podané v zařízení pro zajištění cizinců uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, tak nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem*

pokračování

správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“ Z uvedeného tedy zřetelně vyplývá, že na samotné zajištění cizince nemá vliv to, zda se žalovaný bude meritorně zabývat důvodností žádosti o mezinárodní ochranu. Žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, kterou žadatel mohl podat dříve, zůstává pouze účelovou, i když je žadatelem vážně míněna, jelikož za těchto okolností je motivací žadatele snaha vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 Azs 47/2017 - 26, či ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 Azs 287/2016 - 27). Nejvyšší správní soud nemá důvod se od tohoto právního názoru v nyní posuzované věci odchýlit a v podrobnostech odkazuje na citovanou judikaturu. Z uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného netrpí tvrzenou vnitřní rozporností.

[17] Dále stěžovatelka činí spornou délku zajištění. Při jejím stanovení žalovaný zohlednil zejména očekávanou délku řízení o mezinárodní ochraně. V rozhodnutí popsal procesní aspekty řízení o mezinárodní ochraně a vyjádřil, proč nelze předpokládat, že by o mezinárodní ochraně bylo rozhodnuto ve zrychleném řízení ve smyslu § 27 odst. 5 zákona o azylu. Stanovení doby zajištění je zdůvodněno kromě předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně (zhruba 90 dnů), i prodloužením o 15 dnů v souvislosti se lhůtou pro podání žaloby ve správním soudnictví a prodloužením o další 4 dny, které představují průměrnou lhůtu pro doručování v soudním řízení. Stěžovatelka považuje tuto úvahu žalovaného za nesprávnou s ohledem na to, že se žalovaný nezabýval realizovatelností vyhoštění, a tedy i účelem zbavení svobody. Dále dle stěžovatelky žalovaný v rozhodnutí *de facto* tvrdí, že stanovuje takto dlouhou dobu, protože pravděpodobně nebude možné řízení o mezinárodní ochraně v dané době skončit, a realizovat tak účel zajištění.

[18] Stěžovatelka ve svých úvahách vychází z toho, že účelem jejího zajištění je dosažení realizovatelnosti správního vyhoštění. Tak tomu ovšem není. Stěžovatelka nebyla zajištěna podle zákona o pobytu cizinců, ale podle § 46a zákona o azylu. Účelem § 46a zákona o azylu není, tak jako v případě zajištění za účelem správního vyhoštění, zajistit výkon vyhoštění. Cílem zajištění dle zákona o azylu je zamezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 Azs 287/2016 - 27, a ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42). Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je tak z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval kasační soud již v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017 - 38, zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ Stanovená doba zajištění v délce 109 dnů přitom nezpůsobuje zánik potenciality dokončit řízení o mezinárodní ochraně, jak dovozuje stěžovatelka. Žalovaný má dále v případě potřeby možnost prodloužit uvedenou dobu zajištění až na 120 dnů, jak stanovuje § 46a odst. 5 zákona o azylu, a jak sám ve svém rozhodnutí avizoval. Naopak, za situace, kdy by byla stěžovatelce udělena mezinárodní ochrana dříve, než stanovená doba zajištění uplyne, odpadne zákonný důvod trvání zajištění podle § 46a odst. 13 písm. d) zákona o azylu, a zajištění tak bude ze zákona ukončeno.

[19] K samotnému stanovení doby zajištění dle § 46a zákona o azylu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013 - 42. Konstatoval, že „[z] jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v

jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.“ Ve shodě s krajským soudem považuje Nejvyšší správní soud zdůvodnění doby zajištění s ohledem na zdroje dostupné žalovanému a vzhledem k závěrům vysloveným v rozsudku č. j. 1 Azs 363/2017 - 38, za dostatečné. Stěžovatelka v nyní projednávané věci (na rozdíl od případu posuzovaného tímto soudem v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 Azs 162/2017 - 44), ani nenamítala žádné konkrétní okolnosti, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění této stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Setrvala z hlediska formulace kasační námitky pouze v obecné rovině.

[20] Související námitka požadavku na periodický přezkum důvodů zajištění, kterému dle stěžovatelky stanovená maximální doba zajištění *de facto* brání, je námitkou uplatněnou poprvé až v řízení před Nejvyšším správním soudem, ač z ničeho neplyne, že by ji stěžovatelka nemohla uplatnit dříve. Taková námitka je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Nad rámec odůvodnění však Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka může v zajištění požádat žalovaného o opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 53). O tomto právu byla stěžovatelka řádně poučena v rozhodnutí žalovaného.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[23] Usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 7 Azs 426/2019 - 18, byl stěžovatelce na žádost dle § 35 odst. 10 s. ř. s. ustanoven zástupcem Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Oveňecká 78/33, Praha. Pokud jde o hotové výdaje ustanoveného zástupce a odměnu za zastupování, platí tyto stát (srov. § 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Odměna za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti sestává z odměny advokáta za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění (dále jen „advokátní tarif“) a doplnění kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Výše odměny za jeden úkon právní služby je 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Za oba úkony celkem tedy 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů je stanovena paušální částkou 300 Kč na jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), dohromady tedy 600 Kč za náhradu hotových výdajů. Jelikož ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba celkovou přiznanou částku 6 800 Kč zvýšit o daň, která z ní má být odvedena, tj. o 1 428 Kč, dohromady tedy 8 228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci rozsudku.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu